

Sygn. akt IV U 297/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Hansz

Protokolant: Aneta Kińska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2017r. w Koszalinie

sprawy	P. Z. (1)
przeciwko	Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o odsetki

na skutek odwołania P. Z. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 21 lutego 2017 r. znak (...) -SER- (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu P. Z. (1) prawo do odsetek ustawowych za okres od 19 maja 2012r. do 27 listopada 2016r. od wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wypłaconego za okres od 31 marca 2009r. do 13 lipca 2013r.,
2. oddala odwołanie w pozostałej części,
3. znosi wzajemnie koszty procesu.

/SSO Iwona Hansz/

Sygn. akt IV U 297/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 21 lutego 2017r. odmówił ubezpieczonemu P. Z. (1) prawa do wypłaty odsetek od przyznanej wyrokiem sądowym renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że po upływie w dniu 7 października 2016r. odpisu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego, w dniu 3 listopada 2016. Zakład wystąpił do ubezpieczonego z pismem zawiadamiającym o przesunięciu terminu wydania decyzji z powodu konieczności uzyskania danych co do sposobu wypłaty świadczenia. Podał, że dane te uzyskał 8 listopada 2017r. Decyzję o przyznaniu renty wydał z tytułu niezdolności do pracy wydał dnia 21 listopada 2016r., a więc w ustawowym terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Ubezpieczony P. Z. (1) odwołał się od powyższej decyzji i wniósł o zasądzenie odsetek od orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2016r. renty z tytułu niezdolności do pracy, liczonych od dnia 25 czerwca 2009r. Nadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu do decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony P. Z. (1) (ur. (...)). Posiada wykształcenie zawodowe (mechanik maszyn przemysłowych).

W przebiegu zatrudnienia zajmował stanowiska: pracownika obsługi technicznej (1 czerwca 1995r.-31 marca 1998r.) w Wojewódzkiej Spółdzielni Pracy (...), pracownika fizycznego (1 stycznia 1999r.-30 kwietnia 2001r.) oraz jako kierowca ratownik (10 czerwca 2001-30 czerwca 2009r.) w (...) J. K..

Dnia 6 lipca 2006r. na skutek wypadku komunikacyjnego doznał urazu wielonarządowego, urazowego obrzęku mózgu, szczelina złamania pogranicza klinowo-czołowego, złamania łopatki prawej, złamania żeber IV, V, VI, VII, VIII i IX po stronie prawej, złamania żeber II, III, IV, V po stronie lewej oraz stłuczenia płuca. Na skutek zdarzenia przebywał na oddziale intensywnej terapii w szpitalach w K. i G. i przebył m.in. tracheotomię oraz drenaż prawej jamy opłucnej.

Z powodu wypadku od 6 lipca 2006r. do 8 sierpnia 2006r. pobierał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane przez pracodawcę. Od 9 sierpnia 2006r. do 28 stycznia przebywał na zasiłku chorobowym. Świadczenie rehabilitacyjne pobierał zaś od 29 stycznia 2007r. do 26 grudnia 2006r.

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 3 stycznia 2008r. zaliczono ubezpieczonego na stałe do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

(okoliczność bezsporna, nadto dokumentacja orzeczniczo-lekarska, akta ZUS)

Ubezpieczony w dniu 4 grudnia 2007r. złożył pierwszy wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W związku z powyższym, organ rentowy skierował ubezpieczonego na badania lekarskie dla ustalenia aktualnego stanu zdrowia i zdolności do pracy. W dniu 12 grudnia 2007r. Lekarz Orzecznik ZUS nie uznał ubezpieczonego za niezdolnego do pracy. Od powyższego orzeczenia ubezpieczony wniósł sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 21 stycznia 2008r. potwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., decyzją z dnia 4 grudnia 2008r., odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, iż jest on zdolny do pracy. Ubezpieczony zaskarżył decyzję z 4 grudnia 2008r. i wniósł do Sądu Okręgowego w Koszalinie o jej zmianę, poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem stan jego zdrowia nie poprawił się i w dalszym ciągu zmuszony jest przyjmować leki przeciwbólowe. Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą akt 496/08. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 30 marca 2009r. oddalono odwołanie ubezpieczonego. Od powyższej decyzji ubezpieczony nie złożył apelacji.

(dowód: okoliczność bezsporna, akta ZUS o rentę z tytułu niezdolności do pracy)

Od 5 maja 2008r. do 3 czerwca 2008r. ubezpieczony pobierał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby finansowane ze środków pracodawcy. W okresie od 4 czerwca 2008r. do 30 października 2008r. przebywał na zasiłku chorobowym. Ubezpieczony od 31 października 2008r. do 30 czerwca 2009.

(dowód: akta ZUS o rentę)

W dniu 5 marca 2009r. Instytut (...) w B. Zakład (...) wydał opinię dotyczącą stanu zdrowia P. Z. (1). We wnioskach opinii wskazano, że aktualny stan zdrowia ubezpieczonego stanowi przeciwwskazaniem do wykonywania ciężkich

prac fizycznych oraz związanych z przebywanie w pozycji wymuszonej. Ponadto wskazano, że z powodów zażywania środków przeciwbólowych, ubezpieczony nie może prowadzić pojazdów mechanicznych ani pracować przy maszynach będących w ruchu.

(dowód: akta ZUS o rentę szkoleniową)

Ubezpieczony w dniu 31 marca 2009r. złożył nowy wniosek o rentę szkoleniową. Wobec tego został skierowany na badania lekarskie celem ustalenia aktualnego stanu jego zdrowia i zdolności do pracy. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21 maja 2009r. nie uznano go za niezdolnego do pracy. Od powyższego orzeczenia ubezpieczony wniósł sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 15 czerwca 2009r. potwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Z uwagi na co Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24 czerwca 2009r., odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

P. Z. (1) w dniu 23 lipca 2009r. wniósł do sądu odwołanie od powyższej decyzji. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt IV U 1073/09.

W międzyczasie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych postanowił skierować ubezpieczonego na badania lekarskie, celem ustalenia czy istnieje celowość przekwalifikowania zawodowego. Na skutek przeprowadzonego badania, Lekarz Orzecznik ZUS dnia 7 grudnia 2009r. nie uznał ubezpieczonego za niezdolnego do pracy. Od powyższego orzeczenia ubezpieczony także wniósł sprzeciw. Komisja Lekarska (...) orzeczeniem z 14 stycznia 2010r. nie stwierdziła niezdolności ubezpieczonego do pracy oraz ustaliła brak celowości przekwalifikowania zawodowego. Z uwagi na powyższe orzeczenie, organ rentowy decyzją z 21 stycznia 2010r. ,odmówił mu prawa do renty szkoleniowej.

Ubezpieczony 25 lutego 2010r. wniósł odwołanie od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, odmawiającej mu praw do renty szkoleniowej. Powyższa sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą IV U 330/10. Postanowieniem z dnia 25 marca 2010r. Sąd Okręgowy w Koszalinie zarządził połączenie powyższych spraw z odwołania P. Z. (1) w celu ich łącznego rozpoznania i prowadzenie ich łącznie pod sygnaturą IV U 1073/09.

W toku postępowania ubezpieczony przedłożył wynik badania rezonansem magnetycznym ((...)) z 17 czerwca 2011r. - odcinka piersiowego kręgosłupa, które wykazało: niewielkiego stopnia prawostronne skrzywienie boczne kręgosłupa piersiowego, dyskretne centralne uwypuklenie tylnego krążka międzykręgowego TH7- (...), niewielkie zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze stawów międzykręgowych w odcinku (...)- (...) modelujące worek oponowy, poza tym kręgosłup piersiowy w normie. Mając na uwadze powyższe badanie, druga powołana w sprawie biegła neurolog L. N. rozpoznała:

- stan po urazie wielonarządowym w wyniku wypadku samochodowego w dniu 6 lipca 2006r.,
- przebyty obrzęk mózgu pourazowy z krwiakiem podczepcowym prawostronnym okolicy czołowo-skroniowej,
- stan po złamaniu wyrostka poprzecznego C7,
- stan po złamaniu łopatki prawej,
- stan po złamaniu żeber IV-IX po prawej i II-V po lewej,
- przebyte stłuczenie płuca drenażem jamy opłucnowej,
- stan po tracheostomii,
- pourazowe bóle głowy.

Biegła neurolog L. N. mając na uwadze całość akt sprawy, dokumentację lekarską, opinię sądowo-lekarską z dnia 05.03.2009r. i orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności stwierdziła, że P. Z. (1) w wyniku doznanych obrażeń w wypadku komunikacyjnym w lipcu 2006r. jest niezdolny do pracy w dotychczasowych

zawodach: mechanika maszyn i urządzeń przemysłowych oraz wykonywanym kierowcy ratownika. Celowe było przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonego.

Ubezpieczony cofnął następnie odwołanie dotyczące odmowy prawa do renty szkoleniowej i wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Postanowieniem z 21 grudnia 2011r. Sąd Okręgowy w Koszalinie uchylił zaskarżoną decyzję z 24 czerwca 2009r., przekazał do rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie wszczęte odwołaniem od decyzji z 21 stycznia 2010r.

(dowód: akta ZUS o rentę szkoleniową, akta sprawy IV U 1073/09 - k. 141, akta sprawy IV U 1073/09- k. opinia biegłej psycholog L. N. k. 150-156, postanowienie z 21.12.2011r. k. 176)

Wobec powyższego orzeczenia ZUS ponownie skierował P. Z. (2) na badanie lekarskie, w celu ustalenia jego niezdolności do pracy. Po przeprowadzonym w dniu 21 marca 2012r. badaniu, lekarz orzecznik ZUS ponownie nie stwierdził niezdolności do pracy. Po wniesionym przez ubezpieczonego sprzeciwie Komisja Lekarska ZUS w dniu 18 kwietnia 2012r. również nie stwierdziła niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Mając na uwadze powyższe orzeczenie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 26 kwietnia 2012r., ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: akta ZUS o rentę szkoleniową)

Od decyzji z 26 kwietnia 2012r. ubezpieczony wniósł odwołanie do sądu. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt IV U 710/12.

W międzyczasie, ubezpieczony w dniu 11 lipca 2012r. przeszedł zabieg stenozy kanału kręgowego w odcinku piersiowym kręgosłupa.

Sąd w toku postępowania dopuścił m.in. dowód z opinii biegłych specjalistów neurochirurgów: Biegły neurochirurg dr hab. W. J. wydanej 16 października 2012r. opinii wskazał, że u ubezpieczonego występują objawy niedomogi statyczno-bólowej kręgosłupa piersiowego z składową korzeniową w przebiegu ciasnego kanału kręgowego segmentu (...) - (...). Biegły podkreślił, że poza ciasnotą kanału kręgowego istotną przyczyną bólu ubezpieczonego jest wielopoziomowa neuralgia międzyżebrowa po wielopoziomowym złamaniu żeber. W opinii biegłego stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy na wymienionych stanowiskach, niezdolność trwa od chwili powstania następstw wypadku tj. od 5 lipca 2006r.

Z kolei biegły neurochirurg dr med. P. Z. (3) w wydanej opinii stwierdził, że od strony neurochirurgicznej brak jest podstaw do uzasadniania niezdolności do pracy zarobkowej. Na uzasadnienie wniosków opinii biegły podał, że w obrazie klinicznym dominują objawy podmiotowe pod postacią bólu ale przedmiotowo biegły nie stwierdził cech niewydolności kręgosłupa czy układu nerwowego, w badania (...) kręgosłupa piersiowego z 2013r. obraz jest prawidłowy. Niezdolności do pracy nie stwierdził też w wydanej w dniu 19 lutego 2014r. opinii biegły z zakresu medycyny pracy dr hab.n.med. B. J..

Sąd Okręgowy w Koszalinie mając jednak na uwadze wszystkie zgromadzone dowody w sprawie, orzeczeniem z dnia 30 grudnia 2014r. oddalił odwołanie ubezpieczonego P. Z. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 26 kwietnia 2012r. uznając za miarodajne opinie biegłego neurochirurga dr med. P. Z. (3) i biegłego z zakresu medycyny pracy dr hab.n.med. B. J..

Ubezpieczony nie zgodził się jednak z treścią powyższego wyroku i wniósł od niego apelację.

Biegli sądowi z zakresu neurochirurgii dr med. R. S. oraz z zakresu neurologii dr habil. med. A. G. na polecenie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydali w przedmiotowej sprawie opinię sądowo-lekarską, we wnioskach której uznali, że

P. Z. (1) z powodu pourazowej stenozy kanału odcinka piersiowego na poziomie TH6-TH8 z objawowym przewlekłym zespołem bólowym oraz z przewlekłą radikulopatią prawostronna pod postacią utrwalonej neuralgii żebrowej, głównie prawostronnej był częściowo niezdolny do pracy nieprzerwanie od zakończenia powypadkowych świadczeń rehabilitacyjnych, a więc od 30 grudnia 2007r. nieprzerwanie do końca lipca 2013r. Biegli podzieli wnioski opinii wydanej przez biegłego neurologa dr L. N. oraz opinii opracowanej przez biegłego w dziedzinie neurochirurgii dr hab. med. W. J.. W ocenie biegłych do urazu odcinka piersiowego kręgosłupa doszło w trakcie wypadku komunikacyjnego z dnia 5 lipca 2006r. Uraz ten został niejako „przeoczony” w trakcie leczenia powypadkowego, przede wszystkim z uwagi na ważniejsze groźniejsze dla życia obrażenia, zarówno w trakcie leczenia szpitalnego powypadkowego jak i w okresach późniejszych nie przeprowadzono nadań neuroobrazowych odcinka piersiowego kręgosłupa, badanie MR kręgosłupa zostało wykonane dopiero w czerwcu 2011r. i dopiero wówczas udokumentowano istnienie pourazowego uszkodzenia kręgosłupa piersiowego z odcinkową stenozą, co w sposób niebudzący wątpliwości wytłumaczyło istniejące od dłuższego czasu dolegliwości ubezpieczonego.

Opierając się na powyższej opinii Sąd Apelacyjny w Szczecinie w dniu 13 września 2016r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 30 grudnia 2014r. oraz poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że przyznał P. Z. (1) rentę z tytułu niezdolności do pracy za okres od 31 marca 2009r. do 13 lipca 2013r.

(dowód: akta ZUS. akta sprawy IV U 710/12 – opinia sądowo-lekarska k. 298-301, wyrok k. 338)

Organ rentowy w dniu 21 listopada 2016r. wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2016r., przyznał ubezpieczonemu od 31 marca 2009r. rentę z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: akta ZUS)

Wyrównanie świadczenia rentowego na podstawie decyzji z dnia 21 listopada 2016r., wykonującej wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zostało przekazane na rachunek ubezpieczonego w dniu 28 listopada 2016r.

(dowód: pismo k. 30)

Sąd zważył co następuje:

odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art.85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. z 2016r. poz. 963 ze zm.), jeżeli Zakład w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999r. (Dz.U nr 12 poz.104) odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, a okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji. Jeżeli świadczenie jest wypłacane osobie uprawnionej za pośrednictwem poczty lub na rachunek bankowy, za dzień wypłaty świadczeń uważa się dzień przekazania należności na pocztę lub do banku.

Zaś art.118 ust 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U 2016r. poz. 887 ze zm.) stanowi, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień

wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość, ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 5 (art.118 ust.4). Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni (art.118 ust. 5)

Odnosząc powyższe przepisy prawa do realiów niniejszej sprawy, Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie istotą sporu jest kwestia czy organ rentowy już na etapie postępowania przed tym organem dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z częściowej niezdolności do pracy, o które wnioskował ubezpieczony w postępowaniu IV U 710/12. Należy jednak zauważyć, że postępowanie w powyższej sprawie prowadzone było na skutek uchylecia decyzji organu rentowego z dnia 24 czerwca 2009r., przez Sąd Okręgowy w Koszalinie orzeczeniem wydanym w dniu 21 grudnia 2011r. w postępowaniu IV U 1073/09. Wówczas to Sąd dostrzegł, iż w sprawie ujawniły się nowe okoliczności po wniesieniu odwołania, które nie były znane ani lekarzowi orzecznikowi ZUS, ani Komisji Lekarskiej ZUS, ani organowi rentowemu w chwili wydania decyzji.

Zgodnie z art.14 w/w ustawy FUS oceny niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS oraz Komisja Lekarska. Postępowanie w sprawie o rentę, prowadzone jest z udziałem lekarzy orzeczników, co wynika wprost z treści tego przepisu.

Zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i Komisja lekarska ZUS zgodnie uznali że występujące u ubezpieczonego schorzenia nie powodują niezdolności do pracy. Powyższe orzeczenia (Lekarza Orzecznika z dnia 21 marca 2012r. i Komisji lekarskiej z dnia 18 kwietnia 2012r.), były podstawą do wydania przez ZUS niekorzystnej dla ubezpieczonego decyzji z dnia 26 kwietnia 2012r. odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, znak: 170000/6120/2012/412111-25/SER1.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż przedłożony przez ubezpieczonego w toku postępowania IV U 1073/09, dokument w postaci opisu badania (...) z dnia 17 czerwca 2011r. jednoznacznie ujawniał u P. Z. (1) stenozę z centralnym uwypukleniem krążka międzykręgowego na poziomie Th t-8 modelującą worek oponowy, co wyjaśniało utrzymywanie się u ubezpieczonego zespołu bólowego i brak poprawy po leczeniu farmakologicznym.

Powyższe znalazło potwierdzenie w opinii z dnia 27.10.2011r. w sprawie IV U 1073/09, gdzie we wnioskach biegła specjalista neurolog L. N. stwierdziła, że na skutek wypadku komunikacyjnego z 6 lipca 2006r. P. Z. (1) stał się niezdolnym do pracy w dotychczasowych zawodach (wyuczonym – mechanika maszyn i urządzeń przemysłowych oraz wykonywanym kierowcy-ratownika). Biegła dokonując rozpoznania wskazała, że największe obrażenia u ubezpieczonego dotyczyły klatki piersiowej (stłuczenie płuc, złamanie prawej łopatki, wielopoziomowe złamania żeber po stronie prawej i ;lewej), a badania kontrolne w okresie po wypadku dotyczyły badania RTG płuc i klatki piersiowej, które wykazywały zejściowe zmiany po przebyłym urazie. Zaś po wypadku u ubezpieczonego wykonano wówczas badania jedynie głowy i kręgosłupa szyjnego. Biegła natomiast podkreśliła, że dopiero badanie (...) z 17 czerwca 2011r. jednoznacznie ujawniło wystąpienie stenozy z centralnym uwypukleniem krążka międzykręgowego na poziomie (...)–8 modelującej worek oponowy i uciskającej także korzenie nerwowe, co wyjaśnia uporczywe utrzymywanie się zespołu bólowego i brak poprawy po leczeniu farmakologicznym.

Powyższe rozpoznanie stanowił podstawę do wydania w dniu 21 grudnia 2011r. przez Sąd Okręgowy w Koszalinie postanowienia o uchyleniu decyzji ZUS z 24 czerwca 2009r. i przekazaniu sprawy do rozpoznania organowi rentowemu, z powodu ujawnienia się nowej okoliczności dotyczącej niezdolności do pracy, która nie była znana organowi przy wydaniu decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., mając na uwadze wskazania Sądu zawarte w uzasadnieniu postanowienia w sprawie IV U 1073/09, skierował ubezpieczonego na badania lekarskie.

Lekarz Orzecznik ZUS 21 marca 2012r. ustalił, że ubezpieczony P. Z. (1) nie jest jednak niezdolny do pracy, co powtórzyła Komisja Lekarska orzeczeniem z 18 kwietnia 2012r. Skutkiem tego Zakład ponownie wydał niekorzystną dla ubezpieczonego decyzję, która stała się podstawą do wniesienia przez ubezpieczonego odwołania.

Postępowanie prowadzone na skutek odwołania P. Z. (1) od decyzji z dnia 26 kwietnia 2012r., zakończyło się pomyślnie dopiero przed sądem II instancji, albowiem wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2013r. wydanym w sprawie III AUa 165/15, zmieniono zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 grudnia 2014r. oraz poprzedzającą go decyzję i przyznano ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 31 marca 2009r. do 13 lipca 2013r. W tym miejscu Sąd zaznacza, że podzielił stanowisko wyrażone w uzasadnieniu do powyższego wyroku, że badanie (...) z czerwca 2011r. odcinka kręgosłupa udokumentowało istnienie pourazowego uszkodzenia kręgosłupa piersiowego z odcinkową jego stenozą, co w sposób nie budzący wątpliwości wytłumaczyło istniejące już od dłuższego czasu dolegliwości ubezpieczonego. Jak wynika z opinii biegłych z zakresu neurochirurgii dr med. R. S. oraz z zakresu neurologii dr habil. med. A. G., którą Sąd Apelacyjny przyjął jako podstawę rozstrzygnięcia, do urazu odcinka piersiowego kręgosłupa doszło w trakcie wypadku komunikacyjnego z dnia 5 lipca 2006r. Uraz ten został niejako „przeoczony” w trakcie leczenia powypadkowego, przede wszystkim z uwagi na ważniejsze groźniejsze dla życia obrażenia, zarówno w trakcie leczenia szpitalnego powypadkowego jak i w okresach późniejszych nie przeprowadzono badań neuroobrazowych odcinka piersiowego kręgosłupa, badanie MR kręgosłupa zostało wykonane dopiero w czerwcu 2011r. i dopiero wówczas udokumentowano istnienie pourazowego uszkodzenia kręgosłupa piersiowego z odcinkową stenozą, co w sposób niebudzący wątpliwości wytłumaczyło istniejące od dłuższego czasu dolegliwości ubezpieczonego.

W czasie orzekania przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 21 marca 2012r. i Komisję Lekarską ZUS w dniu 18 marca 2012r., organ rentowy posiadał zatem wiedzę odnośnie istnienia pourazowego uszkodzenia kręgosłupa piersiowego ubezpieczonego z odcinkową jego stenozą, jednakże ich wpływ na zdolność ubezpieczonej do pracy nie został przez te podmioty prawidłowo oceniony.

W ocenie Sądu lekarze Zakładu wydający orzeczenia w sprawie ubezpieczonego popełnili wówczas błąd, skutkujący wydaniem dla ubezpieczonego niekorzystnej dla niego decyzji. Ich wadliwa ocena zdolności ubezpieczonego do pracy oznacza zatem odpowiedzialność organu rentowego z tytułu odsetek, stąd też Sąd uznał, że w tej sytuacji nie można przyjąć za słuszne stanowiska prezentowanego przez organ rentowy wskazującego, że 30-dniowy termin do wydania decyzji jest liczony od dnia uzyskania przez ZUS w dniu 8 listopada 2016r. informacji koniecznych co do sposobu wypłaty ubezpieczonemu świadczenia, jako ostatniej okoliczności niezbędnej do wyjaśnienia sprawy.

Lekarze Zakładu dysponowali bowiem takim samym materiałem dowodowym, jak zawartym w aktach IV U 1073/09, a w szczególności dowodem z wyniku badania P. Z. (1) rezonansem magnetycznym z 17 czerwca 2011r. i opinią biegłej z zakresu neurologii L. N..

Gdyby zatem ostatecznie Komisja lekarska ZUS prawidłowo oceniła stan zdrowia ubezpieczonego, organ rentowy wydałby trafną decyzję, przyznającą ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Nietrafne orzeczenie bez wątpienia obciąża organ rentowy i oznacza, że ponosi on odpowiedzialność za nieustalenie w terminie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji.

Nie jest również prawidłowe stanowisko organu rentowego, że przesłanką zasadności przyznania odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia jest wyłącznie stwierdzenie odpowiedzialności organu rentowego w wyroku organu odwoławczego.

Sąd w tym zakresie podziela stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r. (I UZP 2/11), zgodnie z którą brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania prawidłowej decyzji w odniesieniu do ubezpieczonego była ocena jej stanu zdrowia pod względem zdolności do pracy.

Termin 30-dniowy w ocenie Sądu winien być zatem liczony od daty orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 kwietnia 2012r., albowiem w tym dniu Komisja Lekarska ZUS powinna wydać prawidłowe orzeczenie stwierdzające częściową okresową niezdolność ubezpieczonej do pracy. Stąd też termin do wydania prawidłowej decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia upływał w dniu 19 maja 2012r. Jednocześnie należy wskazać, że skoro wyrównanie świadczenia rentowego na podstawie decyzji z dnia 21 listopada 2016r., zostało przekazane przez ZUS na rachunek ubezpieczonego dopiero w dniu 28 listopada 2016r., zasadnym było określenie końcowej daty płatności odsetek ustawowych od wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dzień poprzedzający przelanie wyrównania na rachunek ubezpieczonego, tj. na dzień 27 listopada 2016r.

Wobec czego Sąd uznał, że ubezpieczonemu należą się odsetki za zwłokę w wypłacaniu należnego świadczenia od 19 maja 2012r. do 27 listopada 2016r. od wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wypłaconego za okres od 31 marca 2009r. do 13 lipca 2013r., a przez to podzielił poglądu wyrażonego przez ubezpieczonego w odwołaniu, że odsetki należne są od 25 czerwca 2009r.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie w terminie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu P. Z. (1) prawo do odsetek ustawowych za okres od 19 maja 2012r. do 27 listopada 2016r. od wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wypłaconego za okres od 31 marca 2009r. do 13 lipca 2013r., o czym orzeczono w pkt 1 sentencji wyroku.

W pkt 2 sentencji wyroku, Sąd na mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając dalej idące żądanie ubezpieczonego (wypłaty odsetek od 25 czerwca 2009r.) za niezasadne, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

Jednocześnie na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami, z uwagi na częściowe uwzględnienie żądań ubezpieczonego (pkt 3 sentencji).

/SSO I .H./

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.
3. Z wpływem lub za 21 dni.